

GRID

Intern faglig debat på Kunstakademiets Arkitektskole, Afd 6

Einig zu sein ist göttlich und gut; woher ist die Sucht denn
Unter den Menschen, daß nur Eines und Einer nur sei?

HÖLDERLIN

N° 42

Januar 2001

Den lukkede dørs æstetik (I) (Library Bar)

Den 29 oktober 1995 skrev den svenske litterat Horace Engdahl til mig, i anledning af at jeg var flyttet til Vesterbro:

Någonstans i krokarna ligger, om jag inte tar fel, hotel Plaza. Eet underverk av förtroendeingivande imitation. Beatles lär ha sovit där under sitt Köpenhamnsbesök på 60-talet. Jag och min hustru flyr ibland dit undan barnen, när någon av oss har ett offentligfinansierat ärende till staden. I byggnadens hjärta finns en stor härlig bar, som är helt förskonad från dagsljus. Väggarna är boaserade och har infällda bokhyllar, där man placerat ett äldre bestånd av reseskildringar, biografier, årsredogörelser för lanthushållningssällskap och dylika arkivalier. Jag har aldrig sett någon ta ner en volym, men böckerna ger ett behagligt intryck av att något slags vetande finns till hands om det absolut skulle behövas. Jag antar att de egentligen satts upp för att med sina gyllenbruna läderryggar skänka en måttnad åt ljuset och därmed komplettera de spröda reflexerna från de klumpiga pastischerna av 1700-talsporträtt som hänger intill. De grotliknande fåtöljerna befriar besökaren från allt neurotisk verksamhetslust. Biblioteksbaren på Plaza är vad jag skulle kalla en "fredad plats": ett ställe där man är oanträffbar, där man glemmar bort uppgjorda planer och låter timmarna försvinna ur bokföringen. Kanske skall vi en dag ta ett glas därinne?

Library Bar ligger bag en dør, som atter ligger bag en dør. Hotellets reception er naturligvis åben døgnet rundt, og tilgængelig for enhver der kan sandsynliggøre at have et ærinde. Baren derimod åbner først 1530, som en amerikansk hotelgæst helt uopfordret oplyste mig om, da jeg var mødt frem lidt for tidligt til min registrering. Men lukketiden er ikke det afgørende for den fornemmelse af "fredad plats" som Engdahl beskriver: det er noget rumligt. Det er som om at det rum der findes bag et rum hvor alle kan have noget at gøre, ikke kan være et sted hvor alle har noget at gøre. Deraf fornemmelsen af tomhed, af ikke-sted - som ikke forsvinder ligegyldigt hvor mange der tilfældigvis måtte være i baren: for de ser alle ud som de egentlig ikke har noget at gøre dér, men er droppet ind ved en ren tilfældighed. Amerikaneren som kendte den nøjagtige åbningsstid var netop ingen stamkunde; dét begreb er meningsløst her.

Selve barlokalet er imidlertid kun en mellemstation, i en række af indbyrdes indlejrede ikke-steder hvor ingen har noget at gøre. Bag baren (eller helt nøjagtigt lige til højre for den) findes således indgangen til en restaurant - som måske er åben på visse tidspunkter, men i så fald andre tidspunkter end dem hvor jeg har været der. Og denne dør er ikke den eneste hvis funktion den besøgende kan være i tvivl om; hvad fx med døren i den modsatte væg der leder

ind til en salon hvor, denne søndag eftermiddag, nogen spiller Debussy og Beethoven på 'baby-flyglet', - bliver denne dør nogensinde åbnet, og i så fald af hvem og hvorfor?

Den der har været snedig nok til at øjne indgangen til *Library Bar*, vil også være i stand til at finde nedgangen til toiletterne, som er skråt overfor til venstre. Trappen er en 360° spiral, der fører ned til et lille forgemak med en skopudsemaskine. Men hvad der gemmer sig bag de to døre mærket 'Damer' og 'Herrer', er to højst forskellige ting.

Bag døren mærket 'Herrer' findes ét stort, åbent rum, der foruden de basale installationer har 3 håndvaske og - 2 sminkeborde! Rummet bag døren mærket 'Damer' er helt anderledes: det er gennemskåret af en væg på tværs som man følgelig må gå uden om for at komme til det centrale rum, hvor der derfor kun er plads til 2 håndvaske der samtidig skal fungere som sminkepladser (damernes spejle er oplyst af store pærer med umatteret glas, mens herrernes sminkeborde er oplyst af neonrør - hvorfor?). Dametoiletternes tværvæg er dog utvivlsomt funktionel, for så vidt den danner en entré/korridor hvor der er ophængt et spejl i næsten legemshøjde; noget tilsvarende savnes i herrernes afdeling.

Library Bar er et arketypisk eksempel på et '*disconnected space*': der er *noget andet* bag enhver dør, men hvad og hvorfor? Man undrer sig; man forventer ikke at få svar. Som jeg selv skrev i samlingen *99 sonetter* (1999):

*Det har altid undret mig at der er smink
eborde på herretoilettet til
Library Bar. Kommer der mon skuespil
lere her? Eller gigoloer i mink?*

*Minsandtten: en fyr med hestehale svans
er derved - som hentet lige fra Berlin!
Måske København omsider (dø af grin!)
har fået den internationale glans?*

*Udenfor spørger jeg mig selv hvortlænge
Hovedbanegård'n vil blive liggende
dér, hvornår den vil lette sin bovine*

*krop fra disse piloterede enge?
Klokken er 1; man dør, ivrigt slikkende
metadon fra glasskår. Ingen skal grine.*

(15 VI 99)